

ประหลาดใจ

คำวันหนึ่ง ตอนที่รับประทานอาหารเช้า พ่อถามขึ้นว่า “หนู
อยากไปทำงานในเมืองบ้างไหมลอร่า” ลอร่าพูดไม่ออก ทุกคน
ก็ตะลึงงัน นั่งนิ่งเหมือนกับหนาวจนตัวแข็ง นัยน์ตาสีฟ้า
ของเกร์ซจ้องเป่งอยู่เหนือขอบถ้วยสังกะสี ฟันของแคร์รี่
ขบอยู่ในแผ่นขนมปัง และมือของแมร์ก็ถือส้อมลอยค้างอยู่
แมร์ริน้ำชาจากกลางจานล้นถ้วยของพ่อ ทันใดนั้นแมร์ก็วางกลาง

“เธอว่าอะไรนะคะ ชาร์ลส์” แม่ถาม

“ฉันถามลอร่าว่า อยากไปทำงานในเมืองบ้างไหม” พ่อ
ตอบ

“งาน สำหรับเด็กผู้หญิง ที่ในเมืองนะหรือคะ” แม่พูด
“เอ๊ะ นี้อะไร งานอะไรกัน...” แล้วแมร์ก็พูดขึ้นโดยเร็ว “ไม่
ละคะ ชาร์ลส์ ฉันไม่ยอมให้ลอร่าไปทำงานตามโฮเต็ลปะปน
อยู่กับคนแปลกหน้าหลายอย่างต่างชนิดอย่างนั้นเป็นอันขาด”

“ใครว่าอย่างนั้นเล่า” พ่อถาม “ไม่มีลูกคนไหนของเราจะไปทำงานอย่างนั้นได้เป็นอันขาด ตราบใดที่ฉันยังมีลมหายใจ พ่อจะตะเกียกตะกายได้”

“ถูกแล้วค่ะ ชาร์ลส์” แม่ขอโทษที่พูดแรงไป “เธอทำเอาฉันตกใจนี่ค่ะ งานอะไรจะมีให้ลูกทำล่ะคะ ลอรั่ก็ยังไม่ได้พอที่จะไปสอนหนังสือตามโรงเรียนได้”

ในขณะที่พ่อยังไม่ทันได้อธิบาย ลอรั่ก็นึกถึงภาพในตัวเมือง และนึกถึงบ้านเพิงกลางทุ่งในฤดูใบไม้ผลิซึ่งทุกคนกำลังมีงานทำอยู่ทุกวัน แต่สนุกสบายเหลือเกิน เธอไม่อยากให้มีอะไรมาเปลี่ยนแปลง เธอไม่อยากไปทำงานที่ในเมือง

ฤดูใบไม้ผลิที่บ้านกลางทุ่ง

หลังจากที่มีพายุหิมะในเดือนตุลาคมฤดูใบไม้ร่วงเมื่อปีก่อน
ครอบครัวนี้ได้ย้ายเข้าไปอยู่ในเมือง และลอร่าได้ไปเข้า
โรงเรียนอยู่พักหนึ่ง แต่แล้วก็มีพายุใหญ่มาเรื่อยๆ จน
โรงเรียนต้องปิด ตลอดฤดูหนาวอันนานแสนนานนั้น พายุ
ก็หอนวิเวกโหยหวนอยู่รอบๆบ้าน ทำให้ทุกคนถูกขังอยู่แต่
ในบ้าน ไม่มีการพบปะเจอจากกัน เพราะต่างคนต่างออก
ไปไหนไม่ได้ วันแล้ววันเล่า ตลอดวันตลอดคืน ไม่มีใคร
ได้ยินเสียงผู้คน ไม่มีใครได้เห็นแสงไฟ เพราะมันลุดหิมะ
ที่หมุนคว้างๆอยู่นั้นออกมาไม่ได้เลย

ตลอดฤดูหนาวนั้น ครอบครัวนี้ได้เบียดกันอยู่ใน
ห้องครัวแคบๆ หนาวและหิว ต้องทำงานหนักอยู่ในความมืด
และความหนาว ตะบิดหญ้าแห้งใช้แทนฟืนสูมไฟแก๊หนาว
และต้องเฝ้าข้าวสารด้วยไม้สำหรับเฝ้ากาแพเพื่อทำขนมปัง
รับประทานไปวันหนึ่งๆ

ตลอดฤดูหนาวอันแสนนานนั้น ทุกคนมีความหวังอยู่
อย่างเดียวกันว่า ลักวันหนึ่งฤดูหนาวนี้จะถึงที่สิ้นสุดลง ลักวันหนึ่ง
พายุหิมะนี้จะต้องหยุด พระอาทิตย์จะส่องแสงสว่างไสวและ
อบอุ่นลงมาอีก แล้วก็จะได้ออกจากเมืองกลับไปอยู่ที่เพิงกลาง
ทุ่งในที่ดินที่พ่อจับจองเอาไว้

บัดนี้ถึงฤดูใบไม้ผลิแล้ว ทุ่งกว้างของดินแดนดาโคตา
แผ่กว้างออกไป ดูอบอุ่นและสว่างจ้าภายใต้แสงแดด จน
รู้สึกว่ามันน่าจะเป็นไปได้เลยที่ว่ามันเคยถูกลมและหิมะกวาด
อยู่ตลอดเวลาในฤดูหนาวอันแสนจะทารุณครั้งนั้น น่าปลื้มปิติ
อะไรอย่างนี้ที่ได้มาอยู่ในที่ที่จับจองนี้อีกแล้ว! ลอว่าไม่ต้องการ
อะไรอื่นนอกจากอยากจะไปอยู่กลางแจ้งท่าเดียว เธอรู้สึกว่า
เธอรับแสงแดดเท่าไรก็ไม่รู้สึกพอ อยากจะอาบให้ชุ่มเข้าไป
ถึงกระดูก

ในตอนเช้าตรู่ พอเธอออกไปที่บ่อน้ำที่ตรงชายหนองใหญ่
เพื่อตักน้ำมาใช้ในตอนเช้านั้น พระอาทิตย์แรกขึ้นมีแสงแปลกๆ
รุ่งโรจน์ นกлар์คทุ่งกำลังร้องเพลง โผขึ้นมาจากพงหญ้า
ที่เปียกน้ำค้างชุ่ม กระต่ายตัวเล็กๆ กระโดดเหียวๆอยู่ที่ข้าง
ทางเดิน นัยน์ตาใสแจ๋วของมันจ้องเป่ง และหูยาวของมันก็
บิดกระดุกกระดิกขณะที่มันเล็มปลายหญ้าอ่อนๆเป็นอาหารเข้า
อยู่นั้น

ลอว่าเข้าไปอยู่ในบ้านเฉพาะชั่วแต่ว่างถึงน้ำลงแล้วก็ฉวย
ถึงนมออกมาเท่านั้น เธอวิ่งไปที่เนินทันที ไปยังที่ที่แอลเลน
วัวแม่ลูกอ่อนกำลังกินหญ้าอ่อนที่หวานอร่อยอยู่กร่วมๆ แล้ว
แอลเลนก็ยืนเคี้ยวเอื้องอยู่ขณะที่ลอว่ารีดนม

กลิ่นนมที่หอมหวานและอบอุ่นฟุ้งขึ้นมาจากสายนมที่

ไหลบริดๆ ลงไปในถังและเป็นฟองฟูขึ้นมามากขึ้นทุกที กลิ่นนี้เคล้าคละไปกับกลิ่นอายของฤดูใบไม้ผลิ แท้ที่มิได้สวมรองเท้าของลอว์เรียนและเปียกชื้นซุกอยู่ในหญ้าที่ชุ่มน้ำค้าง แสงแดดส่องต้องคอดุ่นสบาย แต่สีข้างของแอลเลนที่แนบอยู่กับแก้มของเธอนั้นยิ่งอุ่นกว่า ลูกเล็กของนางแอลเลนที่ผูกเชือกติดอยู่กับหลักอีกหลักหนึ่งร้องเอ็ดตะโรเสียงลั่น แต่แอลเลนก็ร้องมูๆ ปลอบมัน

เมื่อลอว์เรียน้ำนมที่มีครีมมากหยดสุดท้ายออกได้จนหมดแล้ว เธอก็หัวถึงนั้นกลับเข้าไปในบ้าน แม่รินนมที่รีดมาใหม่ยังอุ่นๆ อยู่นี้ใส่ลงในถังของลูกวัว ที่เหลือนั้นก็กรองด้วยผ้าขาวบางที่สะอาดใส่ลงในหม้อนม ลอว์รี่ค่อยๆ ยกลงไปเก็บที่ในห้องใต้ดิน ส่วนแม่ก็ช้อนครีมชั้นๆ ออกจากนมที่รีดไว้เมื่อเย็นวาน แล้วแม่ก็รินหางน้ำนมที่เหลือนลงในถังของลูกวัว ลอว์รี่ยกถังนั้นออกไปให้ลูกวัวที่กำลังหิวอยู่

สอนให้ลูกวัวดื่มมนนั้นไม่ใช่ของง่าย แต่ก็สนุกดี ลูกวัวที่ขายังอ่อนป้อแป้นั้น พอเกิดมามันก็รู้ว่ามันจะต้องเอาหัวเล็กๆ สีแดงของมันนั้นเข้าชน ดันแรงๆ แล้วก็ได้กินนม ดังนั้นพอมันได้กลิ่นน้ำนมที่ในถัง มันก็พยายามเอาหัวเข้าชนถึง

ลอว์รี่ต้องพยายามอย่างเต็มที่ไมให้มันหก เธอจะต้องสอนให้มันรู้จักดื่มนม เพราะมันไม่รู้รู้จักดื่ม เธอจึงเอานิ้วมือจุ่มลงไว้ให้น้ำนมให้ลูกวัวดูดจากอุ้งมือด้วยลิ้นคายๆ ของมัน แล้วก็ค่อยๆ ลดมือลงให้จมูกของมันตามลงไปจนจรदन้ำนมในถัง ทันใดนั้นลูกวัวก็สูดเอาน้ำนมเข้าจมูก แล้วจามเอานมออกมาดังพุดใหญ่ นมกระจายออกจากถัง แล้วมันก็พยายามเอาหัวลงชีวิตจะมุดลงไปให้น้ำนมท่าเดียว มันชีวิตแรงๆ จนลอว์รี่

แทบจะต้องปล่อยให้ถึงหลุดจากมือ น้ำนมกระจายขึ้นมาเปื้อนหัวลูกวัวเลอะเทอะ และเปื้อนเสื้อกระโปรงของลอราทางข้างหน้า จนเปียกชุ่ม

เธอลงมือป้อนมันอีกอย่างอดทน เอามือจุ่มลงไปวกน้ำนมมาให้ลูกวัวดูด พยายามระวังนมในถังไม่ให้หก แล้วก็ค่อยๆ สอนให้ลูกวัวรู้จักดื่มจากถัง จนในที่สุดลูกวัวก็กลืนนมเข้าไปได้บ้าง

แล้วลอราก็ถอนหลักที่ผูกวัวออกที่ละหลัก แล้วจึงแอลเล่นกับลูกวัวตัวเล็กที่เกิดใหม่นั้นกับลูกวัวตัวโตที่เกิดเมื่อปีกลายไปยังที่ใหม่ซึ่งมีหญ้าอ่อนๆ เย็นสด เธอตอกหลักลงไปในดินให้ลึกพอ พระอาทิตย์ขึ้นเต็มดวงแล้ว ท้องฟ้าเป็นสีฟ้าทั่วไปหมด พื้นดินก็เป็นลูกคลื่นสีเขียวเพราะหญ้าอ่อนๆ ไหวพลิ้วเมื่อต้องลม แล้วก็ได้ยินเสียงแม่วิ่งเรียก

“เร็วเข้าเถอะ ลอรา! อาหารพร้อมแล้ว!”

เมื่อเข้าไปในเพิงที่พักแล้ว ลอราก็รีบล้างหน้าล้างมือที่อ่างล้างหน้า เธอเสาดน้ำในอ่างออกไป เห็นน้ำเป็นสายโค้งแวววับตกลงยังพื้นหญ้าตรงที่ซึ่งแดดจะเผาให้แห้งไปโดยเร็วแล้วเธอก็เอาหัวครูดๆ ผมตรงข้างหน้าลงไปจนจรดทางเปียกที่ยาวห้อยร่องร่ง ก่อนรับประทานอาหารเช้าอย่างนี้ยังไม่มีเวลาแก่ผมเปียออกแสง แปร่งและถักใหม่ให้เรียบร้อย ต้องรอให้ทำงานบ้านตอนเช้านี้เสร็จเสียก่อนจึงจะมีเวลาทำผมได้

เมื่อนั่งอยู่บนเก้าอี้ของเธอที่โต๊ะอาหารข้างๆ แม่รี ลอราทอดสายตามองข้ามผ้าปูโต๊ะตาหมากรุกสีแดงที่เอี่ยมสะอาดและจานซามที่เป็นประกายวับไปยังห้องแครีและห้องเกรซ ซึ่งล้างหน้าฟอกสบู่ไว้จนหน้าใสเป็นเงาและนัยน์ตาใสแจ้ว เธอ

มองดูพ่อแม่ที่ยิ้มแย้มร่าเริง เธอรู้สึกวุ่นวายที่พัดโชยเข้ามาทางหน้าต่างและประตูที่เปิดกว้างอยู่นั้นช่างหอมหวานสดชื่นอะไรเช่นนั้น เธอจึงถอนใจใหญ่

พ่อแม่มองดูหน้าเธอ พ่อทราบดีว่าเธอรู้สึกอย่างไร “พ่อก็คิดอย่างหนูเหมือนกัน สบายดีจริงนะ” พ่อพูด

“เช้าวันนี้อากาศดีเหลือเกิน” แม่พูดเพราะเห็นพ้องด้วย

เมื่อรับประทานอาหารเช้าแล้ว พ่อก็เทียมนม คือแช่กับเดวิด แล้วออกไปในทุ่งกว้างทางตะวันออกของบ้านเพิง ซึ่งพ่อได้เช่าเอาไว้ปลูกข้าวโพด แม่รับหน้าที่ที่ยังเหลืออยู่ทั้งหมด วันที่ลอร่าชอบที่สุดก็คือวันที่แม่พูดว่า “แม่จะต้องไปทำสวน”

แมรีซีมีนมรับอาสาทำงานบ้านให้ เพื่อว่าลอร่าจะได้ไปช่วยแม่ได้เต็มที่ แมรีตาบอด แต่ว่า แม่เมื่อก่อนที่โรคอีดำอีแดงจะทำให้ฉันตาบอดแล้ว แม่ก็ไม่เคยชอบทำงานกลางแจ้งตากแดดตากลมเลย มาตอนนี้เธอจึงมีความสุขที่จะได้ทำประโยชน์อยู่แต่ในร่ม เธอพูดอย่างร่าเริงว่า “ฉันต้องทำงานอยู่ในที่ที่ฉันแลเห็นได้ด้วยใช้มือคลำ ฉันไม่รู้หรอกว่าไหนเป็นเถาวัลย์ หรือไหนเป็นเถาวัลย์ที่มันอยู่ตรงปลายจบนั้น แต่ฉันก็ล้างขาม ปลูกพืชนอน และเลี้ยงเกริชได้”

แต่รีก็ภาคภูมิใจเหมือนกัน เพราะถึงแม้ว่ายังเล็กอายุสิบขวบ แต่ก็สามารถช่วยแมรีทำงานบ้านได้อย่างดี ดังนั้นแม่กับลอร่าจึงออกไปทำงานในสวน

ตอนนี้ผู้คนอพยพมาจากภาคตะวันออก มาตั้งหลักแหล่งอยู่ในทุ่งกว้างนี้ทั่วไปแล้ว กำลังสร้างเพิงที่พักอาศัยกันอยู่ทางตะวันออก ทางทิศใต้ และทางตะวันตกเลยหนองใหญ่นั้น

ออกไปก็มี สองสามวันก็จะมีเกวียนแล่นผ่านมาเล่มหนึ่ง คนขับเป็นคนแปลกหน้า เกวียนข้ามคอคอดของหนองใหญ่ มุ่งไปทางเหนือ ไปยังตัวเมืองแล้วก็กลับออกมาอีก แม่บอกว่า จะมีเวลาไปเยี่ยมเยียนทำความรู้จักคุ้นเคยกับคนเหล่านี้ได้ก็ ต่อเมื่อพ้นฤดูใบไม้ผลิไปแล้ว ในฤดูใบไม้ผลิอย่างนี้ไม่มีใคร มีเวลาจะไปมาหาสู่เยี่ยมเยียนกันได้

พ่อได้ไถคันใหม่มาแล้ว เป็นไถสำหรับบุกเบิกที่ดิน ครั้งแรก มันดีเหลือเกินสำหรับใช้ในการบุกเบิกดินปนหญ้า ที่ในทุ่งกว้าง มันมีลูกล้อคมๆ ล้อหนึ่งเรียกว่ามีดหมุน ซึ่ง หมุนแล้วตัดดินปนหญ้าไปก่อนหน้าพล แล้วพลเหล็กอันคม ก็ตามติดไป แซะเข้าไปข้างใต้รากหญ้า แล้วแผ่นไม้ที่ติดอยู่ ก็ดันให้ดินที่พลแซะขึ้นมานั้นหกกลับ เอาข้างล่างขึ้นมาข้างบน ดินที่พลแซะขึ้นมานั้นกว้างสิบสองนิ้วพอดี และตรงราวกับ ตัดเอาด้วยมีด

ทุกคนดีใจที่ได้ไถคันใหม่นี้มา ตอนนั้นเมื่อแซมและเดวิด ทำงานมาทั้งวันแล้ว มันก็จะลงนอนกลิ้งเกลือกไปมาอย่าง สบายอารมณ์ กระดิกหูมองดูทุ่งกว้างแล้วก็กินหญ้า มันไม่ อิดโรยเหน็ดเหนื่อยและพอมซุบเพราะต้องบุกเบิกที่นาในฤดู ใบไม้ผลิอย่างที่ควรจะเป็น และตอนรับประทานอาหารเย็น พ่อก็ไม่เพื่อยใจเล่นตลกไม่ได้เลยเมื่อก่อน

“โอโฮ ไถคันนี้มันทำงานของมันได้เองอย่างวิเศษ” พ่อ พุด “สมัยนี้มีของที่เขาประดิษฐ์ขึ้นใหม่ๆ แปลกๆ หลายอย่าง อีกหน่อยก็ไม่ต้องใช้แรงคนแล้ว สักวันหนึ่งหรอก เจ้าไถนี้ คงออกไปทำงานอยู่กับวัวได้เอง พอตอนเช้าเราก็ตอนไปไพล่ หน้าต่างมอง เห็นที่ดินไถคราดไว้เสร็จเรียบร้อยแล้วที่ละ

สองสามเอเคอร์ แล้วฉันก็กลับมาอนได้ตามสบาย”

ก่อนดินเป็นแผ่นยาวๆ ถูกแซะขึ้นมา ด้านล่างกลับขึ้นมามี
อยู่ข้างบน เห็นรากหญ้าขาดๆ ติดอยู่เป็นจุดๆ เป็นแนว
ยาวเหยียด ร่องดินที่พื้นดินกลับขึ้นมาใหม่ๆ นี่เย็นชุ่มชื้น
เหยียบด้วยเท้าเปล่าก็นุ่ม แคร่กับเกรวี่จึงชอบเดินตามไป
ข้างหลังไถ ลอว์เองก็อยากทำเช่นนั้น แต่เธออายุย่างเข้า
สิบห้าปีแล้ว โตเกินกว่าที่จะไปเที่ยวเล่นตามโคลนตามเลน
ที่ใหม่สะอาดหอมกรุ่นๆ นี่อีกแล้ว ยิ่งกว่านั้นในตอนบ่าย
เมื่อก็จะต้องออกไปเดินเที่ยวเพื่อรับแสงแดด

ดังนั้นเมื่อทำงานตอนเช้าเสร็จแล้ว ลอว์ก็พาเมอร์ออกไป
เดินเล่นในทุ่งกว้าง ดอกไม้ในฤดูใบไม้ผลิกำลังเบ่งบาน และ
แลเห็นเงาของก้อนเมฆเคลื่อนไปตามเนินซึ่งมีหญ้าขึ้นเขียว

น่าประหลาดตรงที่ว่า เมื่อตอนเล็กๆ อยู่ด้วยกัน เมอร์
เป็นพี่สาวคนโต ชอบวางตัวเป็นพี่เจ้ก็เจ้าการต่างๆ มาตอนนี้
เมื่ออายุมากขึ้นกลับรู้สึกว่ทั้งสองคนมีอายุเท่าๆ กัน ชอบ
เดินเล่นด้วยกันในสายลมและแสงแดด เก็บดอกไวโอลิต
และดอกบัตเตอร์คัพ แล้วก็กินใบชิปซอร์เรลด้วยกัน ต้น
ชิปซอร์เรลนี้มีดอกสีม่วงๆ กลีบมันวาวๆ น่ารัก ใบของมันรูปร่าง
คล้ายใบโคลเวอร์ซึ่งมีสามแฉก ก้านบางของมันมีรสแหลมๆ

“ชิปซอร์เรลนี้รสชาติเหมือนฤดูใบไม้ผลิ” ลอว์พูด

“รสมันค่อนข้างเหมือนมะนาวนะ ลอว์” เมอร์แก้อย่าง
นุ่มนวล ก่อนรับประทานชิปซอร์เรลเธอมักจะถามเสียก่อนว่า
“ดูดีแล้วหรือ แน่ใจหรือว่าไม่มีตัวแมงอยู่ในใบนี้”

“ไม่มีมดมีแมงอะไรเลย” ลอว์แย้ง “ทุ่งกว้างนี้สะอาด
ออกจะตายไป! ไม่มีที่ไหนจะสะอาดยิ่งกว่านี้”

“ดูเสียหน่อยเถอะน่า ถึงสะอาดยังไงก็” แมรีว่า “ฉันไม่อยากกินตัวแมงตัวเดียวที่มีอยู่ในดินแดนคาโคธานี”

แล้วต่างก็หัวเราะไปด้วยกันทั้งสองคน แมรีใจคอเบิกบานแล้วตอนนี้ จึงทำตลกเล็กๆน้อยๆได้บ่อยๆ ใบหน้าของเธอมีสีหน้าเรียบสงบอยู่ได้หมวกผ้ากันแดด นัยน์ตาสีฟ้ายังคงใสแจ๋ว และน้ำเสียงก็ร่าเริงจนไม่รู้สึกรู้ว่าเธอกำลังเดินอยู่ในความมืด

แมรีเคยเป็นคนดื้ออยู่เสมอ บางทีก็ตีจนลอร่าแทบจะทนไม่ได้ แต่ตอนนี้ดูเธอเปลี่ยนแปลงไปกว่าแต่ก่อน จนวันหนึ่งลอร่าต้องพูดกับเธอว่า

“เธอเคยพยายามเป็นคนดื้ออยู่เสมอนะแมรี แล้วก็ไม่ได้จริงๆเสียด้วย จนบางทีทำเอาฉันโมโห อยากจะฟาดเธอเข้าสักเบ๊รียง แต่เดี๋ยวนี้เธอกลายเป็นคนดีไปจริงๆโดยไม่ได้พยายามจะเป็นคนดีเลย”

แมรีหนึ่งไปครู่หนึ่งแล้วพูดขึ้นว่า “โอ ลอร่า ร้ายจังเลยเธอเนี่ย! แล้วเดี๋ยวนี้ยังอยากจะฟาดฉันอยู่อีกหรือเปล่า”

“ไม่อยากแล้ว ไม่อยากอีกต่อไปแล้ว” ลอร่าตอบอย่างจริงจัง

“ไม่อยากจริงๆหรือ ไม่ใช่เพราะเห็นฉันเป็นคนตาบอด เธอจึงต้องทำดีกับฉันนะ”

“ไม่ใช่! ไม่ใช่อย่างนั้นจริงๆ ฉันพูดอย่างจริงจังเลยทีเดียวนะ แมรี ฉันเกือบจะลืมนๆด้วยซ้ำไปว่าเธอตาบอด ฉัน...ฉันน่าจะลืมนะที่เธอเป็นพี่ฉัน ฉันอยากเป็นคนดื้ออย่างเธอบ้าง แต่ฉันเป็นไม่ได้แน่” ลอร่าถอนใจใหญ่ “ไม่รู้ว่เธอเป็นคนดื้ออย่างนี้ได้ยังไง แมรี”

“ฉันก็ไม่ได้เป็นคนดีคนดีอะไรหรอก” แมรีบอก “ฉันพยายามจะเป็นต่างหากล่ะ แต่ถ้าเธอรู้ว่าบางทีใจฉันก็เกะกะ เกรงอยู่ไม่น้อยเลยเชียวนะ แล้วยังใจดำเห็นแก่ตัวด้วย ถ้าเธอรู้ความจริง เธอคงไม่อยากจะเป็นอย่างฉันหรอก”

“ฉันรู้ ฉันเข้าใจนะ ว่าใจของเธอนั้นเป็นอย่างไร” ลอว์ซัด “มันแสดงออกมาจนได้ทุกทีล่ะนะ เธอเป็นคนที่ยอดทนที่สุด แล้วไม่เคยใจดำเห็นแก่ตัวเลย”

“ฉันรู้เหมือนกันว่า ทำไมบางทีเธอจึงนึกอยากจะฟาดฉัน” แมรีพูด “เธออยากฟาดฉันก็เพราะว่าฉันชอบแสดงโอ้อวดว่าฉันเป็นคนดีจนใจใหม่ละ ว่าที่จริงฉันก็ไม่ได้อยากจะเป็นคนดีอะไรนักหนาหรอก แต่ฉันอยากจะอวดว่าฉันเป็นคนดีได้เพียงไร ฉันชอบโอ้อวดนะ ชอบอวดตัวอวดดี สมควรแล้วที่เธออยากจะฟาดสักเปรี้ยง”

ลอว์ซัดละเลิกคำอ้าง แล้วในทันใดนั้นเธอก็รู้สึกว้า เธอเองก็เคยทราบและคิดเช่นนั้นตลอดมาเหมือนกัน แต่อย่างไรก็ตาม มันก็ไม่จริงนักสำหรับคนอย่างแมรี เธอจึงพูดว่า “โอ ไม่จริง เธอไม่ได้เป็นคนอย่างนั้นแน่ แมรี ไม่ใช่ออย่างนั้นจริงๆ หรือ เธอเป็นคนดี”

“เราทุกคนเป็นคนไม่ดีนะ คือเอนเอียงจะไปในทางที่ไม่ดีเสียเรื่อย เหมือนประกายเพลิงซึ่งย่อมจะพุ่งขึ้นสู่ที่สูง” แมรีอ้างพระคัมภีร์ไบเบิล “แต่ว่านั่นก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญ”

“อะไรนะ!” ลอว์ร้อง

“ฉันหมายความว่า ฉันคิดว่าเราไม่ควรจะคิดถึงตัวของเราเองให้มากนัก ว่าตัวเรานี้ดีหรือไม่ดี” แมรีอธิบาย

“ฟิธเอ๊ย! ใครจะเป็นคนดีได้โดยที่ไม่ได้คิดว่าตัวทำดี”

ลอราถาม

“ไม่รู้ซี ฉันก็คิดว่าคงทำไม่ได้” แมรียอมรับ “ฉันไม่รู้ว่าจะอธิบายอย่างไรดีกว่าฉันหมายความว่าอย่างไร แต่เรา... ไม่ควร ไม่ควรคิด...ว่าเราทำดี แต่...ขอเพียงให้เราแน่ใจในความดีของพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นเอง ฉันว่าพอแล้ว”

ลอรายืนนิ่งอยู่กับที่ และแมรีก็ต้องนั่งอยู่ด้วย เพราะเธอไม่กล้าก้าวไปไหนถ้าไม่มีแขนของลอราคล้องอยู่กับแขนของเธอ แมรียืนอยู่ที่นั่น ท่ามกลางพุ่มหญ้าสีเขียวแซมด้วยดอกไม้สีขาวนวลนิดกว้างขวางเป็นระยะทางหลายไมล์ ต้นหญ้าไหวพริ้วอยู่ในกระแสลม ภายใต้ท้องฟ้าอันกว้างใหญ่เว้งว่าง มีก้อนเมฆสีขาวลอยฟ่อง แต่ว่าเธอมองไม่เห็น ทุกคนทราบดีว่าพระผู้เป็นเจ้านั้นแสนประเสริฐ แต่ลอราารู้สึกว่าแมรีต้องมีความแน่ใจอะไรอย่างหนึ่ง จึงมีความศรัทธาภักดีต่อพระองค์เป็นพิเศษ

“เธอมีศรัทธาอย่างมั่นคงขึ้นไซ้ไหม” ลอราพูด

“ใช่ ฉันแน่ใจในพระองค์ตลอดเวลา” แมรีตอบ “พระองค์เป็นประจักษ์แก่ที่นำฝูงสัตว์ พระองค์จะนำให้ข้าพเจ้าไปพำนักอยู่ในทุ่งหญ้าอันเขียวชจี พระองค์จะทรงนำไปยังน้ำนิ่งใสเย็น ฉันว่าบทสวดบทนี้เป็นบทที่เพราะที่สุดทำไมเรามาหยุดอยู่ที่นี้ล่ะ ฉันยังไม่ได้กลิ่นดอกไวโอเล็ตเลย”

“เราเดินผ่านปลักควายนั่นมาแล้ว คุณกันเพลินไป” ลอราพูด “เดี๋ยวเราก็กลับไปทางนั้นอีก”

เมื่อเดินกลับ ลอรามองเห็นเนินเตี้ยๆ ที่สูงขึ้นมาจากพุ่มหญ้าหายๆ ที่ในหนอง สูงขึ้นไป เพิงเล็กซึ่งเป็นที่อาศัยมองดูไม่โตกว่าทรงไก่อ มีหลังคาตะเคองอยู่เพียงซีกเดียว คอกม้า

ที่ทำได้ด้วยดินปนหญ้าก็โผล่ขึ้นมาไม่ค่อยพ้นยอดหญ้าสูงๆ นั้น ถัดจากนั้นไปแอลเล่นกับลูกวัวสองตัวของมันเล็มหญ้าอยู่ และทางด้านตะวันออกฟอกำลังปลูกข้าวโพดอยู่ในที่ที่ไถดินไว้ใหม่ๆ

ฟอไถดินปนรากหญ้านี้ไว้ทุกขณะที่มีเวลา รีบไถไว้เสียก่อนที่ดินจะแห้งเกินไป ฟอได้คราดดินที่ไถไว้เมื่อปีกลายแล้วหว่านข้าวโอ๊ตลงไปแล้ว ในตอนนี้จึงเอาถุงเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดผูกสะพายไว้กับบ่า มือถือจอบ เดินช้าๆ ตัดข้ามทุ่งที่ไถไว้ใหม่ๆ ในปีนี้

“ฟอกำลังปลูกข้าวโพด” ลอราบอกแมรี “เราเดินผ่านไปบนทางนั้นกันแล้วกันนะ นี่แหละ ถึงปลักควายป่าแล้วยังไงล่ะ”

“รู้แล้ว” แมรีว่า ทั้งสองคนหยุดยืนอยู่ที่นั่นครู่หนึ่ง สูดอากาศกลิ่นดอกไวโอเล็ตที่พุ่งขึ้นมาดลอบอวลเหมือนกลิ่นน้ำผึ้ง ปลักควายนั่นกลมดิก ลีกลงไปในทุ่งกว้างเหมือน خامอ่างลีกราวสามหรือสี่ฟุต มีดอกไวโอเล็ตมากมายหลายล้าน ดอกเต็มแน่นอยู่ในนั้นเหมือนฉาบเอาไว้ มันเบียดกันแน่นจนบังใบของมันเองเสียจนหมด

แมรีทรุดนั่งลงในกองดอกไม้เหล่านั้น “ฮืม มम्म!” เธอสูดอากาศกลิ่นหอม นิ้วมือก็ค่อยๆ ลูบคลำไปบนกลีบที่เบียดกันเต็มอยู่ แล้วลูบลงไปตามก้านเล็กๆ เพื่อจะเก็บดอกไม้เหล่านั้น

เมื่อทั้งสองคนนี้เดินผ่านที่ที่ฟอไถนาไว้ ฟอได้กลิ่นดอกไวโอเล็ตที่เก็บมา “เดินที่เยวสนุกเขียวหรือลูก” ฟอยิ้มกับลูกสาวทั้งสอง แต่ไม่หยุดทำงาน ฟอเอาจอบขุดดินให้เป็นหลุมเล็กๆ หยอดเมล็ดข้าวโพดลงไปสี่เม็ด เหยียบให้แน่นด้วยรองเท้าบูต แล้วก็ก้าวเท้าไปปลูกอีกหลุมหนึ่ง

แควี่วิ่งมาเอาหน้าซุกลงไปในช่วงดอกไวโอเล็ต เธอเลี้ยว

เกริชอยู่ เกริชไม่ยอมไปเล่นที่อื่น จะอยู่แต่ที่ในทุ่งที่พ่อทำงานอยู่ เกริชติดอกติดใจไล่เดือนนก ทุกครั้งที่พ่อเอาจอบสับดินลงไป เกริชก็คอยจ้อง เพื่อว่าจะเจอเข้าสักตัว แล้วหัวเราะคิกเมื่อได้เห็นไล่เดือนตัวพอมยวามันหดตัวทำให้ตัวอ้วนและสั้นเข้า แล้วก็เลือกตัวรีบมุดดินหนีไป

“แม้แต่ตัวมันถูกตัดขาดเป็นสองท่อนแล้ว มันก็ยังทำยังงั้นทั้งสองท่อน” เธอว่า “ทำไมอย่างนั้นล่ะจ๊ะพ่อ”

“มันคงอยากหนีลงไปในพื้นที่ดินละมั่ง” พ่อว่า

“ทำไมล่ะจ๊ะพ่อ” เกริชถามอีก

“โอ ก็มันอยากลงไปในะซี” พ่อตอบ

“ทำไมมันถึงอยากลงไปล่ะจ๊ะพ่อ”

“ทำไมหนูถึงอยากเล่นดินล่ะ” พ่อถามบ้าง

“ทำไมล่ะจ๊ะพ่อ” เกริชถามอีก “พ่อหยอดข้าวโพดลงไปก็อันจ๊ะพ่อ”

“ก็เม็ด” พ่อแก้ “สี่เม็ด หนึ่ง สอง สาม สี่”

“หนึ่ง สอง สี่” เกริชพูด “ทำไมล่ะจ๊ะพ่อ”

“อ้อ ที่นี้ตอบง่าย” พ่อพูด

“เม็ดหนึ่งเพื่อนก

เม็ดหนึ่งเพื่อนกา

เหลืออีกสองเม็ด

ให้มันอกขึ้นมา”

สวนผักก็กำลังงาม มีผักเขียวๆเป็นแปลงๆแปลกๆกัน หัวแรดิช ผักกาดหอม หัวหอมขึ้นมาแล้ว ใบเลี้ยงของถั่ว

ผักแบนยังหยุกหยิกหงิกงอค่อยๆ แทะขึ้นมา ต้นมะเขือเทศ
ต้นเล็กยืนต้นอยู่บนก้านอันบอบบางของมัน แผ่ใบที่เป็นฝอย
ละเอียดเหมือนผ้าลูกไม้ของมันออกไป

“แม่มองดูสวนผักของเราแล้ว รู้สึกว่าควรจะต้องพรวนดิน”
แม่พูด ขณะที่ลอราเอาดอกไวโอเล็ตแช่น้ำเพื่อให้ได้เอาน้ำ
หอมหวาน “แม่เชื่อว่าถ้าผักยาวกำลังจะออกในวันสองวันนี้แล้ว
อากาศเริ่มจะอุ่นเข้ามาแล้ว”

ในตอนเช้าที่อากาศร้อนวันหนึ่ง ถั่วก็งอกขึ้นจากพื้นดิน
เกริชไปพบเข้าเลยวิ่งตะโกนอะอะเข้ามาบอกแม่ เพราะตื่นเต้น
เต็มที่ ตลอดทั้งเช้าวันนั้นใครจะชวนไปไหนเกริชเป็นไม่ยอมไป
จะนั่งเฝ้าดูถั่วอย่างเดียว เม็ดถั่วแต่ละเม็ดติดตัวขึ้นมาจากดิน
อยู่เรื่อยๆ หยอยกันทีละเม็ดสองเม็ด ก้านของมันขดเป็นเกลียว
เหมือนลวดสปริงค่อยๆ ติดตัวขึ้นมา พอขึ้นมาถูกแสงแดด
เม็ดถั่วก็แตกเป็นสองซีก แต่ยังยึดใบสีเขียวอ่อนๆ สองใบไว้
ตรงกลาง ทุกครั้งที่เม็ดถั่วโผล่ผล่ลู่ขึ้นมา เกริชเป็นร่องกรีด

ตอนนี้พ่อปลูกข้าวโพดเสร็จแล้ว พ่อจึงต่อบ้านอีกซีกหนึ่ง
เช้าวันหนึ่งพ่อวางตงรับพื้นห้อง แล้วก็ทำโครงหลังคาและฝา
ลอราช่วยยกไม้ฝาให้ตรงกับสายดิ่งขณะที่พ่อตอกตะปู พ่อ
ตอกคร่าวและทำวงกบหน้าต่างสองบาน แล้วก็วางจันทัน
ทำหลังคาเอียงลาดลงมาอีกด้านหนึ่งซึ่งแต่เดิมไม่มี

ลอราช่วยพ่ออยู่ตลอดเวลา แครีกับเกริชคอยดูและเก็บ
ตะปูทุกตัวที่พ่อตอกพลาดกระเด็นไป แม้แต่แม่เองก็ยังพลอย
ไปไกลมานั่งดูอยู่ด้วยเป็นครั้งเป็นคราว เป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้น
ที่จะได้เห็นเพิงที่อาศัยกลายเป็นบ้านจริงๆ เต็มที่แล้ว

เมื่อทำเสร็จแล้ว บ้านนี้ก็มียี่ห้องสามห้อง ส่วนที่ต่อใหม่

กันเป็นห้องนอนเล็กๆ สองห้อง มีหน้าต่างห้องละบาน ตอนนี้
เตียงนอนจะไม่ต้องอยู่ในห้องข้างหน้าอีกต่อไปแล้ว

“เอาละ เราจะยิงนกที่เดียวสองตัวเลย” แม่ว่า “เราจะ
ทำความสะอาดบ้านรับฤดูใบไม้ผลิ พร้อมกับการย้ายเข้าห้อง
ที่ต่อใหม่เลยทีเดียวนะ”

ดังนั้นจึงช่วยกันชักม่านหน้าต่างและผ้าม่านทุกผืนเอาไป
ตากไว้ แล้วก็มาล้างหน้าต่างจนเป็นมันปลาบ แล้วก็แขวน
ผ้าม่านผืนใหม่ที่ทำด้วยผ้าปูที่นอนเก่าๆ ที่แมรีเล็มด้วยผีเสื้อ
ละอียดยิบ แม่กับลอว์จัดตั้งเตียงนอนในห้องใหม่ซึ่งทำด้วย
ไม้กระดานใหม่สดยังหอมฟุ้ง ลอว์กับแคร์รี่เอาปลอกที่นอน
ไปยัดหญ้าแห้งสีสดที่คุ้ยมาจากตรงกลางกองหญ้าแห้ง แล้ว
ปูด้วยผ้าปูที่นอนซึ่งยังอุ่นเพราะแม่เพิ่งรีดเสร็จใหม่ๆ กับผ้าม่าน
แสนสะอาดที่ยังหอมเป็นกลิ่นอากาศกลางทุ่งกว้าง

แล้วแม่กับลอว์ก็ขัดถูห้องเพิงเก่าซึ่งตอนนี้จะใช้เป็นห้อง
ข้างหน้าแล้วนั้นจนสะอาดหมดจดทุกกระเบียดนิ้ว ตอนนี
ดูกว้างขวางดีเพราะไม่มีเตียงตั้งอยู่ในนั้น มีแต่เตาไฟกับตู้
โต๊ะ เก้าอี้ กับชั้นวางหนังสือ พอสะอาดเรียบร้อยดีแล้วและ
ทุกสิ่งทุกอย่างกลับเข้าที่เข้าทางหมดแล้ว ทุกคนก็พากันยิ้ม

“เธอไม่ต้องพูดให้ฉันฟังหรอก ลอว์” แมรีพูด “ฉัน
รู้สึกได้เองแล้วว่าห้องนี้กว้างใหญ่ สะอาดและสวยงาม
เพียงไร”

ม่านหน้าต่างที่ใหม่ขาวลงแบ่งไว้แข็งแกร่งปลิ่วไหวๆ
เพราะกระแสนลมอ่อนๆ ที่บานหน้าต่างซึ่งเปิดไว้ ผากับพื้นห้อง
เป็นสีเทาออกเหลืองอ่อนๆ รู้สึกว่าดอกไม้ที่ขึ้นตามทุ่งหญ้า
ที่แคร์รี่เก็บมาและเอามาปักไว้ในชามสีฟ้ากลางโต๊ะนั้นพาเอา

ฤดูใบไม้ผลิเข้ามาในบ้านด้วย ที่มุมห้อง ชั้นวัดน็อตสีน้ำตาล เป็นมันปลาบตั้งอยู่คู่กันสมัยและโก๋หูขึ้น

แสงสว่างในตอนบ่ายส่องเข้ามาจับตัวหนังสือลายทอง ที่สันปกหนังสือบนชั้นวัดน็อตชั้นล่าง และส่องต้องหีบแก้ว สามใบที่ตั้งอยู่บนชั้นข้างบน ทุกหีบมีลายดอกไม้เล็ก ๆ เขียน อยู่บนฝา ชั้นบนถัดขึ้นไป ลายดอกไม้ทองบนกระจกหน้าปิด นาฬิกากับลูกตุ้มทองเหลืองที่แกว่งไปแกว่งมาทอแสงออกมา เป็นประกาย สูงขึ้นไปอีกบนชั้นสูงสุด หีบใส่เครื่องประดับ ของลอว์ซึ่งเป็นหีบกระเบื้องขาว มีถ้วยและจานรองถ้วย สีทองเล็กนิตอยู่บนฝาดังอยู่ และข้าง ๆ นั้นสุนัขกระเบื้อง สีขาวกับน้ำตาลของแครนซ์ชะเง้อเฝ้าหีบใบนั้น

ที่บนฝาระหว่างบานประตูสองบานของห้องนอนทั้งสองห้องนั้น แม่แวนหึงไม้ที่พ่อสลักให้แม่เป็นของขวัญวันคริสต์มาสเมื่อครั้งที่ยังอยู่ในป่าใหญ่วิสคอนซินมานานมาแล้ว ดอกไม้เล็ก ๆ ทุกดอกและใบไม้ทุกใบ เถาไม้เล็ก ๆ ที่เป็นลวดลายริมทึงนั้น และลายเถาไม้ใหญ่หน้อยที่เลื้อยพัน จนถึงดวงดาวบนยอด ยังคงเรียบร้อยสวยงามเหมือนเมื่อตอนที่พ่อทำเสร็จใหม่ ๆ ไม่มีผิด ของที่เก่ายิ่งขึ้นไปกว่านั้น เก่าเกินกว่าที่ลอว์จะจำได้ ก็คือตุ๊กตาหญิงเลี้ยงแกะของแม่ แต่งตัวสีชมพูกับขาวยืนยิ้มแต่อยู่บนหึง

เป็นห้องที่สวยงามมากจริง ๆ เสียด้วย